
ვთქვათ: მთად სამზეო და სანიავე
აღმართე ძეგლი, ელოლიავე...
ვარდებით მორთე, მოაიავე,
და... უცებ ანგრევს ჟამთა სიავე.

სდარაჯობს მტერი მშვენიერს ყოველს,
ჩუქურთმათ მჭრელსა თუ ფარჩათ მქსოველს
ვარძიას, გეგუთს, თუ სვეტიცხოველს
ზედ დასტყობია ჟამთა სიავე.

ღრუბლებში ლალი იღვრება მნათის...
აგერ ნანგრევი ჰგონებს მარადისს,
ნანგრევებში კი იდუმალ დადის
იმ გარდასულთა ჟამთა სიავე.

ხალხში სიცოცხლე აღვიძებს გრძნობებს,
იშუმებს ომისმიერ ჭრილობებს
და ახალოახალს აგებს შენობებს,
რომ წარიშალოს ჟამთა სიავე!

1956